

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 17C/301/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114226917
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Kačmár
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2016:3114226917.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v právnej veci navrhovateľky: A. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. V. 190, zastúpená JUDr. Soňou Miškovičovou, advokátkou so sídlom v Novom Meste nad Váhom, ul. Čsl. armády 4, proti odporcovi: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pribinova 25, IČO: 35807598, o zrušení rozhodcovského rozsudku, sudcom JUDr. Erikom Kačmárom, takto

rozhodol:

I. Súd zrušuje rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., sp.zn. SR15565/14 zo dňa 19.11.2014.

II. Odporca je povinný nahradiť navrhovateľke trovy konania v sume 297,38 eur, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia.

odôvodnenie:

proti odporcovi domáha, aby súd zrušil rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., sp.zn. SR15565/14 zo dňa 19.11.2014. Zároveň si uplatnila aj právo na náhradu trov konania. Tento návrh odôvodnila tým, že Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., ďalej len „rozhodcovský súd“, rozsudkom SR15565/14 zo dňa 19.11.2011, ďalej len „rozhodcovský rozsudok“, ju zaviazal k zaplateniu sumy 114,60 eur, úroku z omeškania vo výške 37,68 eur, poplatku vo výške 56,82 eur, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 56,82 eur od 04.09.2014 do zaplatenia, zmluvnej pokuty vo výške 312 eur, trov mediálneho konania vo výške 170,13 eur, poplatku za upomienky vo výške 32 eur a trov konania vo výške 257 eur. Dňa 26.09.2012 uzatvorila s odporcom zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX na základe ktorej jej poskytol úver vo výške 400 eur, s povinnosťou uhradenia celej sumy úveru vo výške 756 eur v dvanástich mesačných splátkach po 63 eur. Ku dňu podania návrhu zaplatila odporcovi sumu 585,26 eur. Podľa splátkového kalendára vystaveného odporcom navrhovateľke ku dňu 20.12.2012, mal jej dlh činiť 504 eur. Podľa splátkového kalendára vystaveného odporcom navrhovateľke ku dňu 17.11.2013, mal jej dlh činiť sumu 1.583,84 eur a ku dňu 08.08.2014 sumu 1.559 eur. Zasielaním výziev na zaplatenie neodôvodnene vysokých súm, odporca navrhovateľke spôsobil stres. V prípade predmetnej úverovej zmluvy sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu. Navrhovateľka v rozpore so znením úverovej zmluvy, ktoré bolo napísané mimoriadne malým písmom, nebola oboznámená sa VOP a obsahom zmluvy. Popiera akékoľvek právo odporcu na poplatky. Úrok dohodnutý vo výške 32 % bol o 2,5 násobok vyšší ako poskytovali banky v uvedenom období a s poukazom na rozhodnutie KS Prešov sp.zn. 3Co/151/2013 a NSSR sp.zn. 1MCdo/1/2009 je potrebné považovať dohodnutie úroku v tejto výške za neplatný právny úkon pre jeho rozpor s dobrými mravmi. Navrhovateľom požadovaný úrok z omeškania vo výške 3,09 eur denne, čo predstavuje 762,85 eur ročne je dojednanie v rozpore s dobrými mravmi, obchádza § 53b ods.1 Občianskeho zákonníka, a preto ide o neplatné dojednanie a neprijateľnú zmluvnú podmienku. Úverová zmluva neobsahuje určenie RPMN, preto poskytnutý úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. V zmluve absentuje aj spôsob výpočtu RPMN a výpočet zvýšených nákladov, ktoré neboli zahrnuté do RPMN. Odporca

uzavrel s navrhovateľkou dohodu o zrážkach zo mzdy za účelom zabezpečenia pohľadávky zo dňa 26.09.2012. V čl. I sa uvádza, že dlžník, vystaviteľ zmenky /uvedené v Trenčíne a dátum, bez uvedenia sumy/ vystavil zmenku, v ktorej sa zaviazal zaplatiť zmenkovú sumu spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo zmenkovej sumy a súčasne v prípade omeškania sankčný úrok 6 % ročne z dlžnej sumy odo dňa omeškania. Denný úrok 0,25 % predstavuje 91,25 % ročne, čo je v zjavnom rozpore s dobrými mravmi a ide to nepomer k zákonnému úroku z omeškania. Ďalej poukázala na ustanovenie § 17 zák.č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého nie je možné zabezpečiť dlh zo spotrebiteľského úveru zmenkou. Rozhodcovský súd taktiež nevyhodnotil neprijateľnosť zmluvnej pokuty vo VOP vo výške 312 eur, čo je viac ako 75 % poskytnutého úveru a tiež zmluvnú pokutu vo výške 15 eur za každý prípad omeškania a zmluvnú pokutu vo výške 30 eur v prípade neuhradenie štyroch po sebe idúcich splátok. Rozhodcovský súd takisto nešpecifikoval za aké obdobie je vyčíslený úrok z omeškania v sume 37,68 eur a poplatok 56,82 eur. Rozhodcovský súd nepodrobil úverovú zmluvu a dohodu o zrážkach zo mzdy súdnej kontrolu podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách. Inak by musel dospieť k záveru, že obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky a tiež zistiť, že úverová zmluva neobsahuje RPMN a teda úver je bez poplatkov a úrokov. Z uvedených dôvodov podáva návrh na zrušenie tohto rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods.1 pís.,j/ zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, pretože boli porušené právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, t.j. navrhovateľky. V závere návrhu navrhla odložiť vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku.

Na doručený návrh reagoval odporca písomným podaním zo dňa 16.02.2015. V ňom uviedol, že s návrhom navrhovateľky nesúhlasí. Uviedol, že súd by v tomto konaní nemal opätovne posudzovať hmotnoprávnu stránku, pretože účelom konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku je preskúmanie toho, či boli splnené základné podmienky pre prejednanie a rozhodnutie veci rozhodcom a či bola dodržaná zákonnosť. Ak by mal súd posudzovať aj správnosť rozhodcovského rozsudku, stratila by právna úprava rozhodcovského konania zmysel. Napadnutie rozhodcovského rozsudku je možné iba z taxatívnych dôvodov, ktoré spočívajú v dodržiavaní zákonnosti. V danom prípade bola rozhodcovská zmluva uzatvorená ako samostatná zmluva a platne. Navrhovateľka k nej nemala žiadne výhrady, vyhlásila, že bola pred jej podpisom poučená o dôsledkoch jej uzatvorenia a túto riadne podpísala. Odporca vo svojom vyjadrení takisto uviedol, že navrhovateľka nie je spotrebiteľom. V rozpore s tým, však na iných miestach vyjadrenia postavenie navrhovateľky ako spotrebiteľa berie do úvahy. V závere vyjadrenia namietol miestnu nepríslušnosť Okresného súdu Trenčín, pretože miestom rozhodcovského konania bola Bratislava. Miestne príslušným je tak podľa neho Okresný súd Bratislava IV.

Uznesením zo dňa 10.03.2015 súd na základe návrhu navrhovateľky odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Toto uznesenie bolo potvrdené aj odvolacím súdom.

Na prejednanie veci samej súd nariadil pojednávanie, ktorého sa zúčastnila navrhovateľka a jej právna zástupkyňa. Odporca svoju neprítomnosť na pojednávaní riadne ospravedlnil a súhlasil s prejednaním veci v jeho neprítomnosti.

Právna zástupkyňa navrhovateľky na pojednávaní uviedla, že navrhovateľka zotrváva na návrhu v znení jeho písomného vyhotovenia.

Na vykonanom pojednávaní súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to: rozhodcovským rozsudkom, rozhodcovskou zmluvou, zmluvou o úvere, potvrdením o prevzatí finančných prostriedkov, splátkovým kalendárom, výzvou na úhradu dlhu a dohodou o zrážkach zo mzdy. Na základe takto vykonaného dokazovania súd zistil skutkový stav, ktorý na základe citovaných ustanovení právnych predpisov následne aj právne posúdil.

Podľa § 41 ods.1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, v znení účinnom do 31.12.2014, ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“, žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak účastník rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku podľa § 36, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

Podľa § 40 ods.1 písm. j/ zákona o rozhodcovskom konaní účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa.

Podľa § 40 ods.2 zákona o rozhodcovskom konaní ak podá účastník rozhodcovského konania žalobu na príslušnom súde, napadnutý rozhodcovský rozsudok zostáva právoplatný. Súd, ktorý rozhoduje o žalobe, môže na návrh účastníka konania vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku odložiť.

Podľa § 33 ods.2 zákona o rozhodcovskom konaní rozhodcovský súd musí rozhodnúť o každom návrhu uvedenom v žalobe alebo vo vzájomnej žalobe alebo uplatnenom dodatočne počas rozhodcovského konania; nesmie však prekročiť medze uplatnených návrhov. Nemožno prisúdiť, čo odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom a plnenie, ktoré je nemožné. Rovnako nemožno prisúdiť plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá je v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, najmä ak obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ak sa dôvod, pre ktorý nemožno prisúdiť plnenie vzťahuje len na časť zmluvy, nemožno prisúdiť plnenie týkajúce sa len tejto časti, pokiaľ z povahy zmluvy alebo jej obsahu alebo z okolností, za ktorých došlo k jej uzavretiu nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu. Pokiaľ uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy predchádzala nekalá obchodná praktika, nemožno prisúdiť plnenie v celom rozsahu.

Podľa § 1 ods.1, ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“, tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa. Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm.a/, b/, d/, i), j) zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, i) ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19, j) úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru úroková sadzba vyjadrená ako fixné alebo variabilné percento, ktoré sa na ročnom základe uplatňuje z výšky čerpaného spotrebiteľského úveru.

Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

Podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru.

Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe

údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa § 9 ods. 2 písm. y) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

Podľa § 11 ods. 1 písm. a/, zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

Podľa § 52 ods.1 až 4 Občianskeho zákonníka v účinnom znení, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods.1, ods.5 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Navrhovateľka sa svojim návrhom domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu, že pri rozhodovaní rozhodcovského súdu boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa. Teda domáha sa svojho práva podľa § 40 ods.1 písm. j/ zákona o rozhodcovskom konaní. Navrhovateľka nenamietala neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, preto argumentácia odporcu, v ktorej poukazoval na platnosť rozhodcovskej zmluvy je zbytočná a irelevantná. Žiadny z účastníkov tohto konania nepopiera platnosť rozhodcovskej zmluvy.

Z vykonaného dokazovania má súd preukázané, že medzi navrhovateľkou a odporcom bola dňa 26.09.2012 uzatvorená zmluva o úvere, v ktorej je uvedené, že odporca ako veriteľ je oprávnený poskytnúť dlžníkovi (navrhovateľovi) úver v sume 400 eur a dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 356 eur, t.j. celkovo zaplatí čiastku 756 eur v 12 mesačných splátkach po 65 eur, počnúc dňom 25.10.2012 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru. Úverová zmluva uzatvorená medzi účastníkmi konania je zmluvou, ktorú uzavrel odporca ako dodávateľ s navrhovateľkou ako spotrebiteľom, pretože pri ich uzatváraní odporca konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a navrhovateľka je fyzickou osobou, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Preto ide o

spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 Občianskeho zákonníka. Zároveň ide aj o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. V rovnaký deň účastníci konania uzatvorili aj Dohodu o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov podľa § 551 Občianskeho zákonníka a Rozhodcovskú zmluvu. Podľa uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy sa dohodli na rozhodcovskom súde, ktorým je Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s.. Na základe tejto rozhodcovskej zmluvy odporca podal dňa 27.10.2014 proti navrhovateľke návrh na začatie rozhodcovského konania, na základe ktorého rozhodcovský súd dňa 19.11.2014 vydal napadnutý rozhodcovský rozsudok. Predmetom konania bol nesplnený záväzok navrhovateľky voči odporcovi na základe úverovej zmluvy. Rozhodcovský súd v rozhodcovskom rozsudku rozhodol o splnení povinnosti navrhovateľky zaplatiť odporcovi úrok v sume 114,60 eur, úrok z omeškania vo výške 37,68 eur, poplatok vo výške 56,82 eur, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 56,82 eur od 04.09.2014 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 312 eur, trovy mediačného konania vo výške 170,13 eur, poplatok za upomienky vo výške 32 eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 257,56 eur. Dlžnú sumu povolil navrhovateľke splácať v mesačných splátkach vo výške 80 eur.

Z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku vyplýva, že rozhodcovský súd mal za preukázané, že odporca poskytol navrhovateľke úver v sume 400 eur, pričom navrhovateľka mu celkovo vrátila sumu 585,26 eur. Takisto uviedol, že má za preukázané, že zmluvná dokumentácia obsahuje podstatné údaje vyžadované zákonom, teda údaj o RPMN a priemernej RPMN. Úrok vo výške 32 % ročne považoval za primeraný a v súlade s dobrými mravmi. Zmluvnú pokutu o výške 312 eur odporcovi priznal, pretože jej výška bola jednoznačne určená, pričom žalobca (veriteľ, odporca) vykonal úkony smerujúce k zabezpečeniu dlhu žalovaného v podobe podania návrhu na zriadenie záložného práva k nehnuteľnostiam na príslušný orgán, čím bola splnená podmienka vzniku nároku na dohodnutú zmluvnú pokutu v súlade s bodom 6 VPPÚ.

V prvom rade súd posudzoval, či si navrhovateľka uplatnila svoje právo včas podľa § 41 ods.1 zákona o rozhodcovskom konaní, teda v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku navrhovateľke. Táto podmienka bola splnená, pretože návrh na začatie tohto konania bol podaný na súde dňa 09.12.2014, pričom rozhodcovský rozsudok bol vydaný dňa 19.11.2014. Preto súd pristúpil k dôvodnosti návrhu na zrušenie napadnutého rozhodcovského rozsudku. Po vykonaní dokazovania je podľa názoru súdu návrh navrhovateľky plne dôvodný.

Podľa § 40 ods.1 písm. j/ zákona o rozhodcovskom konaní účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa.

Rozhodcovský súd v rozhodcovskom rozsudku rozhodol o splnení povinnosti navrhovateľky zaplatiť odporcovi okrem úrokov z omeškania a trov rozhodcovského konania aj riadny úrok z úveru, poplatky z úveru, zmluvnú pokutu a trovy mediačného konania. Súd po preskúmaní úverovej zmluvy, ktorú uzatvorili účastníci konania konštatuje, že mu nie je zrejmé ako mohol rozhodcovský súd rozhodnúť o splnení povinnosti navrhovateľky na zaplatenie úrokov a poplatkov z úverovej zmluvy, ak posudzoval aj obsah úverovej zmluvy a ak by riadne aplikoval príslušné ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý v odôvodnení rozhodcovského rozsudku uvádza. Pritom posúdenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere je nevyhnutné za účelom správneho právneho posúdenia a zároveň za účelom poskytnutia zákonnej ochrany spotrebiteľovi. Zo znenia úverovej zmluvy vyplýva, že v nej absentujú údaje o úrokovej sadzbe, o RPMN, o priemernej RPMN, o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a o konečnej splatnosti úveru. Napriek tomu rozhodcovský súd konštatuje, že „zmluvná dokumentácia“ (teda ani nie samotná úverová zmluva) obsahuje podstatné údaje vyžadované zákonom, teda údaj o RPMN a priemernej RPMN (iné podstatné náležitosti rozhodcovský súd opomína). Po posúdení úverovej zmluvy súd teda konštatuje, že odporcovi ako veriteľovi nepatrí z tohto úverového vzťahu (úveru) žiadny úrok ani poplatok, ktorý napriek tomu mu bol rozhodcovským rozsudkom odporcovi priznaný. Už len pre existenciu tejto skutočnosti je možné konštatovať, že návrh navrhovateľky je dôvodný.

K priznanej zmluvnej pokute rozhodcovský súd uviedol iba to, že zmluvnú pokutu vo výške 312 eur žalobcovi priznal, pretože jej výška bola jednoznačne určená, pričom žalobca (veriteľ, odporca) vykonal úkony smerujúce k zabezpečeniu dlhu žalovaného v podobe podania návrhu na zriadenie záložného práva k nehnuteľnostiam na príslušný orgán, čím bola splnená podmienka vzniku nároku na dohodnutú zmluvnú pokutu v súlade s bodom 6 VPPÚ. Nielenže súdu nie je zrejmé ako vyvodil rozhodcovský súd

záver o tom, že žalobca (veriteľ, odporca) vykonal úkony smerujúce k zabezpečeniu dlhu žalovaného v podobe podania návrhu na zriadenie záložného práva k nehnuteľnostiam na príslušný orgán (táto skutočnosť sa nikde v rámci zisteného skutkového stavu v rozhodcovskom konaní nespomína), ale rozhodcovský súd sa vôbec nezaoberal jej výškou, ktorá predstavuje 78 % z celkovej výšky istiny úveru a jej podstatou, teda, že je určená na úhradu všetkých nákladov vynaložených veriteľom v súvislosti s vykonaním úkonov smerujúcich k zabezpečeniu dlhu dlžníka. Súdu sa javí takáto zmluvná pokuta ako neplatné zmluvné dojednanie a to minimálne v dôsledku jej neprijateľnosti podľa § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka.

Po posúdení rozhodcovského rozsudku súd konštatuje, že navrhovateľke ako účastníčke rozhodcovského konania a zároveň spotrebiteľovi nebola poskytnutá v rozhodcovskom konaní elementárna ochrana spotrebiteľa, ktorá jej mala byť poskytnutá. Pritom povinnosť, na splnenie ktorej ju rozhodcovský súd v rozhodcovskom rozsudku zaviazal, podľa posúdenia konajúcim súdom neexistuje. Rozhodcovský súd tak vydaným rozhodcovským rozsudkom porušil ustanovenie § 33 ods.2 zákona o rozhodcovskom konaní, podľa ktorého nemožno prisúdiť plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá je v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, najmä ak obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Je zrejmé, že § 11 ods.1 v spojení s § 9 ods.1, ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch (upravujúce podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a následok spojený s ich neuvedením v zmluve) sú ustanoveniami na ochranu práv spotrebiteľa, preto ak neboli v predmetnom rozhodcovskom konaní aplikované, bolo prisúdené plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré je v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. V tejto súvislosti súd uvádza, že návrh na začatie rozhodcovského konania bol rozhodcovskému súdu doručený dňa 27.10.2014 a rozhodcovský súd rozhodol dňa 19.11.2014 (teda za 23 dní od podania návrhu), pričom konštatoval, že sa mu nepodarilo do dňa vydania rozhodnutia získať vyjadrenie žalovaného (teda navrhovateľky) ku skutočnostiam uvedeným v návrhu na začatie rozhodcovského konania. Navrhovateľka pritom v tomto konaní súdu predložila vyjadrenie jej právnej zástupkyne v rozhodcovskom konaní zo dňa 18.11.2014 (teda jeden deň pred rozhodnutím rozhodcovského súdu). V tomto vyjadrení poukazovala na právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Zrejme však vzhľadom na rýchlosť, resp. unáhlenosť s akou rozhodcovský súd postupoval v rozhodcovskom konaní, nebolo mu toto vyjadrenie doručené pred vydaním rozhodcovského rozsudku. Táto skutočnosť je pre súd zarážajúca a objektívne sotva možno uvažovať o poskytnutí primeraného priestoru pre žalovaného v takomto rozhodcovskom konaní. Rozhodcovské konanie je tak postihnuté aj vadou podľa § 40 ods.1 písm.g/ zákona o rozhodcovskom konaní (porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, v zmysle ktorej sa každému účastníkovi rozhodcovského konania má poskytnúť rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu), pre ktorú je možné rozhodcovský rozsudok zrušiť.

Argumentácia odporcu, že súd v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku sa nemôže zaoberať hmotnoprávnou stránkou veci je nesprávna, pričom odporuje nielen zneniu zákona, ale aj jeho účelu. Podľa citovaného ustanovenia § 40 ods.1 písm. j/ zákona o rozhodcovskom konaní sa účastník rozhodcovského konania môže domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa. Z tohto znenia je teda jednoznačne zrejmé, že súd sa musí (a nie nemá) zaoberať hmotnoprávnou stránkou veci, pretože inak by nemohol posudzovať a konštatovať porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa.

K námietke miestnej nepríslušnosti konajúceho súdu, ktorú vzniesol odporca vo svojom vyjadrení, súd uvádza rovnako ako v uznesení zo dňa 10.03.2015, ktorým odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodcovského rozsudku, že je nedôvodná. Podľa § 88 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom v čase podania návrhu, na konanie o zrušení rozhodcovského rozsudku je príslušný súd podľa bydliska navrhovateľa, ktorý je spotrebiteľom. Súd konštatuje, že v prípade navrhovateľky ide o spotrebiteľku (táto skutočnosť nebola v konaní sporná), a preto aj miestnu príslušnosť je potrebné určiť s ohľadom na bydlisko navrhovateľky, ktorým je obec Adamovské Kochanovce, a ktorá sa nachádza v obvode tunajšieho súdu.

Nad rámec potreby tohto rozhodnutia súd uvádza, že podľa § 243d ods.1 Exekučného poriadku (zák.č. 233/1995 Z.z.) exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, vydaného pred

1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať.

Podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčíslil, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, pretože navrhovateľka bola v konaní plne úspešná. Táto si uplatnila právo na náhradu trov konania, ktoré vyčíslila v zákonnej lehote troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, v sume 321,04 eur. Jej trovy konania pozostávajú z trov jej právneho zastúpenia.

Súd navrhovateľke priznal náhradu trov konania, ktoré tvoria trovy právneho zastúpenia, ktoré pozostávajú odmeny za štyri uplatnené úkony právnej služby a to: príprava a prevzatie veci zo dňa 05.12.2014, písomné podanie na súd týkajúce sa veci samej - žaloba zo dňa 05.12.2014, vyjadrenie k odvolaniu proti rozhodnutiu, ktorým nie je rozhodnutie vo veci samej - vyjadrenie k odvolaniu odporcu proti uzneseniu súdu, zo dňa 21.05.2015 a účasť na pojednávaní konanom dňa 03.03.2016. Za každý z týchto úkonov patrí právnej zástupkyňi navrhovateľky podľa § 11 ods.1 písm.b/, § 13a ods.1 písm. a/, c/, d/, ods.2 písm.b/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ďalej len „vyhláška“, odmena v plnej výške, s výnimkou vyjadrenia k odvolaniu odporcu proti uzneseniu súdu, zo dňa 21.05.2015, pretože ide o vyjadrenie k odvolaniu proti rozhodnutiu, ktorým nie je rozhodnutie vo veci samej (napadnutým uznesením súd rozhodol o odklade vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby súd určil podľa § 11 ods.1 písm.b/ vyhlášky, pretože navrhovateľka je spotrebiteľom a ide o zastupovanie v spore zo spotrebiteľskej zmluvy. Výpočtový základ v roku 2014 bol vo výške 804 eur, v roku 2015 bol vo výške 839 eur a v roku 2016 vo výške 858 eur. Teda za úkon právnej služby vykonaný v roku 2014 patrí právnej zástupkyňi navrhovateľky odmena vo výške 61,85 eur, v roku 2015 vo výške 64,54 eur a v roku 2016 vo výške 66 eur. Ku každému z týchto úkonov jej patrí podľa § 16 ods.3 vyhlášky aj režijný paušál - náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu pre príslušný rok, v ktorom bol úkon právnej služby poskytnutý. Celková výška odmeny spolu s režijnými paušálmi tak predstavuje sumu 255,02 eur.

Právna zástupkyňa navrhovateľky má sídlo v Novom Meste nad Váhom. Preto jej patrí aj náhrada cestovných výdavkov v súvislosti s jej účasťou na pojednávaní konanom dňa 03.03.2016. Táto použila na dopravu osobné motorové vozidlo zn. Toyota Yaris s ev. č. NM380BB s kombinovanou spotrebou 5,6 litra benzínu na 100 km jazdy. Vzdialenosť medzi jej sídlom a Trenčínom je približne 28 km. Priemerná cena 1 litra benzínu podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky bola v 9. týždni 2016 (29.02.2016 - 06.03.2016) vo výške 1,119 eura. Základná náhrada za použitie vlastného osobného cestného motorového vozidla je stanovená podľa opatrenia Ministerstva práce sociálnych vecí a rodiny č. 632/2008 Z.z. vo výške 0,183 eura za 1 km jazdy. Právnej zástupkyňi navrhovateľky tak vznikli cestovné výdavky na cestu na uvedené pojednávanie v celkovej výške 13,76 eur (10,25 eur + 3,51 eur).

Právnej zástupkyňi navrhovateľky patrí aj náhrada za stratu času podľa § 17 ods.1 vyhlášky vo výške jednej šesťdesiatiny príslušného výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu za úkony, ktoré vykonala v mieste, ktoré nie je jej sídlom, teda v prípade, že ich vykonala v Trenčíne a nie v Novom Meste nad Váhom. Ide o prípad právneho zastúpenia na pojednávaní. Cesta na toto pojednávanie vrátane cesty späť trvala dve začaté polhodiny. Celkovú výšku náhrady za stratu času strávený cestou na pojednávanie súd určil v sume 28,60 eur (2 x 14,30 eur).

Súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania prihliadal aj na § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ktorého použitie je výnimočné, avšak dôvody hodné osobitného zreteľa v tomto konaní podľa názoru súdu nie sú dané.

V zmysle § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku je odporca povinný zaplatiť náhradu trov konania zo zákona na účet právnej zástupkyne navrhovateľky.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou Okresného súdu Trenčín na Krajský súd v Trenčíne.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. (§ 205 ods.1 O.s.p.)

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že :

- a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O.s.p.,
- b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozdujúcich skutočností,
- d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,
- f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.